

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1163

29.06.2025 (136)

Ο Χίτλερ στον πόλεμο : Τι συνέβη πραγματικά;

από A.V. Schaerffenberg

Μέρος 10

Κεφάλαιο 9: Μάχη της Βρετανίας

Αυτή (η Αγγλία) πήγε μαζί με τους υπόλοιπους, θα μεταφερθεί μαζί με τους υπόλοιπους και θα κρεμαστεί μαζί με τους υπόλοιπους. Ξεκίνησε τον κατήφορο και πρέπει τώρα να βράσει στο μεγάλο της δίλημμα."

Δρ Γιόζεφ Γκέμπελς, ημερολόγιο, 28
Φεβρουαρίου 1945

Με την ήττα της Γαλλίας, ο πόλεμος στην Ευρώπη ουσιαστικά τελείωσε. Περαιτέρω εχθροπραξίες ήταν άσκοπες και αδικαιολόγητες. Οι Βρετανοί, που είχαν κυριολεκτικά οδηγηθεί στη θάλασσα, βρίσκονταν μόνοι τους σε απελπιστική θέση. Ο μόνος πιθανός σύμμαχός τους με στρατιωτική αξία ήταν οι Ηνωμένες Πολιτείες. Όμως η συντριπτική πλειοψηφία του αμερικανικού λαού και των μελών του Κογκρέσου ήταν σταθερά αντίθετη στην επέμβαση, παρά τις κολακείες του Ρούσβελτ και των κοσμηματολόγων του Χόλιγουντ. Όχι, οι

Γιάνκηδες δεν θα ερχόντουσαν σύντομα. Και μια επανάληψη του 20ου αιώνα της κατάκτησης της Αγγλίας από τον Γουλιέλμο τον Κατακτητή τον 11ο αιώνα φαινόταν επικείμενη. Ωστόσο, ο Αδόλφος Χίτλερ είχε κάτι εντελώς διαφορετικό στο μυαλό του.

Από το 1924 που συνέγραψε το *Mein Kampf*, ήταν αποφασισμένος να επιτύχει συμφωνία με τους Βρετανούς. Πίστευε ότι η αυτοκρατορία τους ήταν απαραίτητη για την παγκόσμια σταθερότητα και ότι ο φυλετικά συγγενής άριος λαός της ήταν ο φυσικός σύμμαχος της Γερμανίας. Η Νέα Παγκόσμια Τάξη που οραματιζόταν ήταν οι Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης με επικεφαλής το Ράιχ στην Ήπειρο μέχρι την Ουκρανία μετά την καταστροφή του σοβιετικού κομμουνισμού. Ο υπόλοιπος πλανήτης θα μοιραζόταν μεταξύ της Ιταλίας στη Μεσόγειο και της Ιαπωνίας στην Άπω Ανατολή- των ΗΠΑ σε όλη την Αμερική, με τη Μεγάλη Βρετανία να είναι η κυρίαρχη αποικιακή δύναμη στις θάλασσες, καθώς και στην Αφρική και την Ινδία.

Ενώ αυτό το όραμα ενός είδους *Pax Aryana* (ο Χίτλερ αναφέρθηκε στους Ιάπωνες ως "οι Άριοι της Ανατολής") ήταν αναμφισβήτητα υγιές -μια παγκόσμια επιτομή της *Realpolitik*- ακόμη και επιθυμητό, καταστράφηκε από τις εβραιοποιημένες κυβερνήσεις που επικράτησαν στις περισσότερες από αυτές τις χώρες. Χωρίς την ηγεσία των εθνών που δεν επηρεάζεται από τους Εβραίους με επιρροή και τις δικές τους διεθνείς ατζέντες, μια τέτοια παγκόσμια ειρήνη δεν θα μπορούσε και δεν μπορεί να υλοποιηθεί. Είναι απίστευτο ότι ο Αδόλφος Χίτλερ, ο οποίος δημιούργησε το πρώτο μαζικό κίνημα με εβραϊκή συνείδηση στην ιστορία, υποτίμησε τους Εβραίους. "Το καλύτερο αίμα της Αγγλίας και της Βόρειας Αμερικής θα πάει μαζί μας", υπέθεσε αθώα. Όταν, αφού ο καλύτερός του φίλος, ο Ρούντολφ Χες, κατάλαβε ότι η αποστολή του στην Αγγλία με μονόδρομο για συνεργασία με τη Γερμανία είχε αποτύχει, έγραψε στη γυναίκα του: "Δεν είχαμε συνειδητοποιήσει τότε σε ποιο βαθμό οι βρετανικές κυβερνητικές αρχές δεν είχαν πλέον τον έλεγχο της χώρας τους".

Η *Pax Aryana* που επεδίωκε ο Χίτλερ θα ήταν δυνατή μόνο αν η *Βρετανική Ένωση Φασιστών* του Sir Oswald Moseley εγκαθίστατο στο βρετανικό κοινοβούλιο ή αν η *Ασημένια Λεγεώνα* του William Dudley Pelley καταλάμβανε το Κογκρέσο των Ηνωμένων Πολιτειών. Οι συμμαχικές κυβερνήσεις ήταν ανίκανες να συνεργαστούν με τον Χίτλερ, όσο κι αν μια τέτοια συνεργασία ήταν προς το συμφέρον των λαών τους. Όπως ο Ρούσβελτ, απλώς είχαν επενδύσει πάρα πολλά ή, όπως ο Τσώρτσιλ, ήταν οι ίδιοι προσωπικά *χρεωμένοι* στους Εβραίους. Για παράδειγμα, στο προσωπικό ημερολόγιο του Henry Wallace, του ανοιχτά κομμουνιστή αντιπροέδρου του F.D.R., διαβάζουμε για μια συνεδρίαση του Υπουργικού Συμβουλίου τον Μάιο του 1942, στην οποία ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ κατέγραψε ότι "η καταστροφή της Βρετανικής Αυτοκρατορίας είναι ο

στόχος του προέδρου, ξεκινώντας από την Ινδία".

Συγκρίνετε τις προθέσεις του F.D.R., που δηλώθηκαν κατά τη διάρκεια του πολέμου, όταν ο βρετανικός λαός προσέβλεπε περισσότερο στην Αμερική για βοήθεια, με την επιθυμία του Φύρερ να διατηρήσει την αυτοκρατορία του. Ο Ρούσβελτ γνώριζε ότι ο Τσόρτσιλ έβγαζε χρήματα ως πλαστογράφος έργων τέχνης, πλαστογραφώντας τους πίνακες ενός σκοτεινού, ασφαλώς νεκρού, μεταίμπρεσιονιστή Γάλλου καλλιτέχνη (Σαρλ Μόρεν), και χρησιμοποίησε το σκάνδαλο για να εκφοβίσει τον Βρετανό πρωθυπουργό. Σε πλήρη αντίθεση, ο Χίτλερ αστειεύτηκε κάποτε ότι μετά τον πόλεμο θα επέτρεπε στον Τσόρτσιλ να συνεχίσει να ζωγραφίζει. Όλη η δεκαετία του 1930 και ο μισός Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος έμελλε να περάσουν πριν ο Φύρερ εγκαταλείψει το όνειρό του για αγγλογερμανική φιλία.

Αλλά το καλοκαίρι του 1940, με τους στρατούς του να θριαμβεύουν στην Ήπειρο, ήταν ανήσυχος για μια μόνιμη ειρήνη, αν όχι για μια συμμαχία με τους Βρετανούς. "Δεν βλέπω καμία περαιτέρω χρησιμότητα για τη συνέχιση αυτής της σύγκρουσης", τους είπε σε μια δημόσια ραδιοφωνική ομιλία. "Ας σκεφτούμε τις αφόρητες κακουχίες που θα πρέπει να υποστούν οι γυναίκες και τα παιδιά μας και στις δύο χώρες, αν επιτρέψουμε να συνεχιστεί αυτός ο παράλογος πόλεμος. Μιλώ τώρα, όχι ως ένας ηττημένος άνθρωπος που εκλιπαρεί για ειρήνη, αλλά ως ο ηγέτης μιας νικηφόρας ένοπλης δύναμης που ζητά λογική". Δεν προέβαλε καμία απολύτως αξίωση για την Αυτοκρατορία- δεν απαίτησε όρους παράδοσης, επειδή η ήττα της Αγγλίας δεν ταίριαζε στο όραμά του για τις Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης, μέρος των οποίων ήταν η Βρετανία. Αντιθέτως, παρουσίασε τις πιο γενναιόδωρες προσφορές συνεργασίας που έγιναν ποτέ από κατακτητή σε εχθρούς που ταπεινώθηκαν στο πεδίο της μάχης.

Εκτός από την παραίτηση από τις στρατιωτικές επιχειρήσεις εναντίον της Μεγάλης Βρετανίας, ο Φύρερ προσφέρθηκε να αποσύρει αμέσως τους στρατούς του από όλα τα κατεχόμενα εδάφη, εκτός από τη γερμανική πόλη Ντάνζιγκ, και παρουσίασε 25 μεραρχίες της Βέρμαχτ στη διάθεση της Αγγλίας εναντίον όλων των εχθρών της. Μιλώντας στον στρατάρχη Gerd von Rundstedt μετά την πανωλεθρία της Αγγλίας στη Δουνκέρκη, "είπε ότι το μόνο που ήθελε από τη Βρετανία ήταν να αναγνωρίσει τη θέση της Γερμανίας στην Ήπειρο ... Κατέληξε λέγοντας ότι στόχος του ήταν να κάνει ειρήνη με τη Βρετανία σε μια βάση που θα θεωρούσε συμβατή με την τιμή της να δεχτεί" (Walsh, 42).

Με τον Χίτλερ συντάχθηκαν ο βασιλιάς της ουδέτερης Σουηδίας, ο Πάπας Πίος XIII και η βασίλισσα Ελισάβετ της Βρετανίας, καλώντας τον Τσόρτσιλ να τερματίσει τον πόλεμο. Ωστόσο, οι μέσοι πολίτες δεν είχαν τη δυνατότητα να μάθουν σχεδόν τίποτα για την πρωτοφανή προσφορά του Χίτλερ. Ακόμα κι έτσι, μετά την πτώση της Γαλλίας, δημοσκοπήσεις εφημερίδων αποκάλυψαν ότι *πάνω*

από το 50% του βρετανικού λαού δεν ήθελε οι ηγέτες του να συνεχίσουν τον πόλεμο. Η υπέρ της ειρήνης στάση τους αντικατοπτριζόταν ουσιαστικά από τα μισά μέλη του υπουργικού συμβουλίου, τα οποία προέτρεπαν να γίνει δεκτή η προσφορά του Χίτλερ. Ο Τσόρτσιλ κατάφερε να κρατήσει κρυφές όλες τις λεπτομέρειες αυτής της μεγαλόπνοης πρότασης τόσο από τις μάζες όσο και από την ίδια του την κυβέρνηση. Αν αυτές οι λεπτομέρειες είχαν γίνει γνωστές, συνειδητοποίησε, η πλειοψηφία θα είχε ζυγίσει εναντίον του, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να πληρώσει τα συντριπτικά χρέη του, τα οποία αναλάμβαναν τα εβραϊκά φιλοπόλεμα συμφέροντα στα οποία ήταν υπόδουλος.

Αφού οι Βρετανοί πήγαν στον πόλεμο, ο αντισημιτισμός εξαπλώθηκε σε όλη τη χώρα τους. Εξοργίστηκαν από την καταστροφή στην οποία τους οδήγησαν οι ομοϊδεάτες του Hore-Belisha και οι συμπατριώτες του. Σύμφωνα με το λήμμα του στη διαδικτυακή *Βικιπαίδεια*, "Ακόμη και εκείνοι που δεν ήταν σθεναρά αντίθετοι μαζί του, άρχισαν να του δίνουν το παρατσούκλι "Χορέβ" ως χιουμοριστικό λογοπαίγνιο για τη φυλή του, καθώς το Χορέβ αναφέρεται στην εβραϊκή Βίβλο ως ο τόπος όπου φτιάχτηκε το χρυσό μοσχάρι. Εκείνη την εποχή, ήταν ευρέως αποδεκτό ότι ο Μπελίσσα ανησυχούσε περισσότερο για τους Εβραίους παρά για τη Βρετανία. Ως αποτέλεσμα, ήθελε η Βρετανία να πολεμήσει με τη Γερμανία μόνο και μόνο για να σώσει αυτούς τους Εβραίους".

Τους πρώτους μήνες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ένα αντιεβραϊκό τραγούδι ήταν τόσο δημοφιλές μεταξύ των στρατιωτών, που το απαγόρευσε σε όλες τις ένοπλες δυνάμεις. Τραγουδισμένο στο ρυθμό ενός γνωστού θρησκευτικού εμβατηρίου, του "Εμπρός, Χριστιανοί στρατιώτες", οι ασεβείς στίχοι του όχι μόνο εξέφραζαν τη βρετανική περιφρόνηση για τη σύγκρουση, αλλά επέδειξαν και πολιτική διορατικότητα:

"Εμπρός, στρατεύσιμος στρατός! Δεν έχετε τίποτα να φοβηθείτε.

Ο Israel Hore-Belisha θα σας καθοδηγήσει από πίσω.

Ντύθηκε από τον Monty Burton (έναν Εβραίο που κυριαρχούσε στη βιομηχανία ενδυμάτων της Αγγλίας),

τρέφονταν με πίτες Lyons (Abraham Lyons, ο οποίος ήλεγχε τη βιομηχανία αρτοσκευασμάτων της Αγγλίας),

πολεμούν για την κατάκτηση των Εβραίων, ενώ οι Βρετανοί πεθαίνουν.

Εμπρός, στρατεύσιμος στρατός, βαδίζουμε προς τον πόλεμο!

Να πολεμήσουμε και να πεθάνουμε για τον Εβραϊσμό, όπως κάναμε και πριν.

Πρέπει να πεθάνεις για την Πολωνία, να πληρώσεις το χρέος σου για τις ευχαριστίες σου

στους ευεργέτες σας, τις διεθνείς τράπεζες.

Καταπνίξτε ξανά τους Γερμανούς κάτω από ένα εβραϊκό αστέρι.

Εμπρός, χριστιανοί στρατιώτες, γκέι που είστε!
Οδηγούνται στη σφαγή σαν κοπάδι πρόβατα
από την ψεύτικη προπαγάνδα που σας αποκοιμίζει όλους.
Έτσι, για το Ισραήλ στο εξωτερικό πρέπει να πολεμήσετε και να πεθάνετε
ότι ο Markus Spence και ο Lowenstein (Εβραίοι ιδιοκτήτες εφημερίδων)
μπορεί να επωφεληθεί από το χρόνο μας.
Εμπρός στην Πολωνία, ένα εκατομμύριο άνδρες θα πέσουν
ώστε η βασιλεία του τρόμου του Ιούδα να μας κρατήσει όλους δέσμιους".

Ο Τσόρτσιλ είχε να ανησυχεί για κάτι περισσότερο από πνευματώδη τραγούδια. Δυσκολευόταν να σταματήσει τις δημόσιες διαρροές για τα ειρηνευτικά σχέδια του Χίτλερ. Στις 20 Ιουλίου 1940, ένα εξέχον μέλος της βρετανικής αριστοκρατίας, ο λόρδος Λόθιαν, ζήτησε απευθείας από τους Γερμανούς ένα αντίγραφο των όρων τους. Μέσω υποκλοπών, ο Τσόρτσιλ έμαθε για την έρευνα του λόρδου Λόθιαν και τον διέταξε να διακόψει αμέσως κάθε επικοινωνία με τις αρχές του Ράιχ. Στη συνέχεια ενημέρωσε τον Βρετανό πρεσβευτή ότι έπρεπε να αναστείλει κάθε διάλογο με τους εκπροσώπους του Βερολίνου, οι οποίοι προσπαθούσαν τότε απεγνωσμένα να κάνουν γνωστές και κατανοητές τις προτάσεις του Χίτλερ στην κυβέρνηση του Λονδίνου. Μέσω των αρμοδιοτήτων του ως πρωθυπουργού, μόνο ο Τσόρτσιλ και το άμεσο περιβάλλον του γνώριζαν την έκταση της μεγαλόψυχης προσφοράς του Φύρερ, και δεν επρόκειτο να δημοσιοποιήσουν αυτή τη γενναιοδωρία.

Την ίδια ημέρα που διέταξε τον Βρετανό πρεσβευτή να απέχει από κάθε επαφή με τους Γερμανούς, ο Τσόρτσιλ έστειλε για τον αρχηγό της Διοίκησης Βομβαρδιστικών, Τσαρλς Πόρτελ, ρωτώντας τον πόσο σύντομα θα μπορούσε να εξαπολύσει μια μεγάλης κλίμακας τρομοκρατική επιδρομή στο Βερολίνο. Ο Πόρτελ απάντησε ότι εφόσον η Λουφτβάφε είχε μέχρι στιγμής περιορίσει τις επιθέσεις της σε στρατιωτικούς στόχους, η Βασιλική Αεροπορία δεν μπορούσε να βομβαρδίσει νόμιμα την εχθρική πρωτεύουσα, αφού τόσο η Αγγλία όσο και η Γερμανία είχαν δεσμευτεί με την υπογραφή τους από το διεθνές δίκαιο. Λίγο πριν από τη συνάντησή τους, ο Τσόρτσιλ είπε στον Αμερικανό πρέσβη, Τζόζεφ Π. Κένεντι, ότι ήθελε ο Χίτλερ να αρχίσει τους βομβαρδισμούς βρετανικών πολιτικών κέντρων, ως μέσο ματαίωσης του ειρηνευτικού κινήματος που συγκέντρωνε δυναμική τόσο στην κοινή γνώμη όσο και στην κυβέρνηση.

Στις 24 Αυγούστου 1940, η επιθυμία του εκπληρώθηκε, όταν ο πιλότος ενός μεμονωμένου Heinkel HE-111 πέταξε δύο ή τρεις βόμβες που εξερράγησαν ακριβώς μέσα στα ανατολικά όρια της πόλης του Λονδίνου. Δεν υπήρξαν θάνατοι ή τραυματισμοί και οι υλικές ζημιές ήταν εξαιρετικά μικρές. Η ειδοποίηση της Luftwaffe για το σφάλμα εστάλη στον Διεθνή Ερυθρό Σταυρό και διαβιβάστηκε

μέσω της ουδέτερης Ελβετίας στις βρετανικές αρχές. Την επόμενη ημέρα, ο Τσώρτσιλ έκανε κάτι που άξιζε την απόλυση και ακόμη και την ποινική δίωξη από την ίδια του την κυβέρνηση. Χωρίς να ενημερώσει το Κοινοβούλιο, το υπουργικό συμβούλιο ή ακόμη και τη Διοίκηση Βομβαρδιστικών, διέταξε 100 μεσαία βομβαρδιστικά *Wellington* και *Whitney* να επιτεθούν στο Βερολίνο. Πολλοί από τους εισβολείς καταρρίφθηκαν, αλλά όχι πριν σκοτώσουν μερικούς μη μαχητές άνδρες, γυναίκες και παιδιά. Καμία στρατιωτική εγκατάσταση δεν υπέστη ζημιές. Ο Χίτλερ απαγόρευσε στη Luftwaffe να προβεί σε αντίποινα.

Τις επόμενες δέκα ημέρες, η RAF επέστρεψε στην πρωτεύουσα του Ράιχ σε επτά επιδρομές, όλες όμοιες, καθώς οι κατοικίες ήταν πάντα στόχοι. Ο αριθμός των νεκρών Γερμανών πολιτών άρχισε να αυξάνεται. Παρόλα αυτά, ο Φύρερ απέφυγε να αντεπιτεθεί, καθώς οι διπλωματικοί του πράκτορες προσπαθούσαν εναγωνίως να καταλήξουν σε κάποιο είδος ειρηνικής διευθέτησης ή θεμελιώδους συμφωνίας με τους Βρετανούς ομολόγους τους. Όμως είχαν λάβει εντολή από τον πρωθυπουργό να κλείσουν τα αυτιά τους απέναντι σε κάθε έκκληση προς τη λογική. Υπό την αυξανόμενη πολιτική πίεση του γερμανικού λαού που απαιτούσε δικαιοσύνη για τη δολοφονία αθώων πολιτών, ο Χίτλερ διέταξε απρόθυμα την πρώτη επιδρομή της Λουφτβάφε στο Λονδίνο.

Δεν επρόκειτο για επιδρομή 100 περίπου γερασμένων μεσαίων βομβαρδιστικών, αλλά για την πρώτη μαζική επιδρομή στην ιστορία από υπερσύγχρονα Junkers-88, Dornier-17 και Heinkel-111. Η βρετανική πρωτεύουσα ξέσπασε σε πύρινη λαίλαπα. Ο Τσώρτσιλ ήταν πανευτυχής, ενώ τα δελτία ειδήσεων σε όλη την Αγγλία και τον έξω κόσμο δραματοποιούσαν σωρούς νεκρών αμάχων για εκατομμύρια θεατές του κινηματογράφου, οι οποίοι δεν είδαν ποτέ εικόνες από τους εκατοντάδες νεκρούς αμάχους του Βερολίνου που είχαν προηγουμένως σφαγιαστεί από τον Τσώρτσιλ, ο οποίος ήταν υπεύθυνος για την αμοιβαία σφαγή. Αυτός είχε θέσει σε κίνηση τους βομβαρδισμούς αμάχων, μια σύγχρονη μορφή βαρβαρότητας, της οποίας κληρονομιά ήταν ο λεγόμενος "βομβαρδισμός χαλιών" του Βορείου Βιετνάμ κατά τη δεκαετία του 1970 και οι αμερικανικές αεροπορικές επιθέσεις εναντίον άοπλων επιβατικών τρένων της Σερβίας το 1999.

Ο "βομβαρδισμός", όπως τον αποκαλούσαν οι Λονδρέζοι εκείνη την εποχή, αποκάλυψε τις ήδη διευρυνόμενες ρωγμές στην αγγλική δημοκρατία. Σύμφωνα με τον Βρετανό ιστορικό, Michael Walsh, "ο υπουργός Πληροφοριών, Alfred Duff Cooper, έστειλε τον γιο του, Julius, στον Καναδά--αλλά δεν ενημέρωσε κανέναν. Οι γονείς που είχαν την οικονομική δυνατότητα να το κάνουν έστειλαν τις οικογένειές τους στην Αμερική ή στην Κοινοπολιτεία ... Τον Ιούνιο, τον Ιούλιο και τον Αύγουστο του 1940, πάνω από 6.000 παιδιά πήραν μέρος στην έξοδο των πλουσίων" (42). Ως επικεφαλής της προπαγάνδας της Βρετανίας, ο Κούπερ ήταν

υπεύθυνος για τον μύθο του αγγλικού λαού που μοιραζόταν τον κοινό κίνδυνο απέναντι στον σκληρό εχθρό που υποτίθεται ότι ήθελε να τον εξοντώσει.

Οι τρομοκρατικές επιθέσεις του Τσώρτσιλ εναντίον μη μαχητών έπεισαν τον Χίτλερ ότι η διπλωματία του καρότου και του ραβδιού ήταν η μόνη μέθοδος που του απέμενε. Ίσως οι βομβαρδισμοί να έφερναν τους Βρετανούς στο τραπέζι των συσκέψεων, αν όχι στα λογικά τους. Παρά τα σχέδια για την "Επιχείρηση Σφραγίδα" (την εισβολή στη Βρετανία) που είχε εκπονήσει η Βέρμαχτ, πάντα ήλπιζε να αποφύγει την εισβολή στην Αγγλία. Ακόμη και τώρα, εξακολουθούσε να τρέφει ελπίδες για μελλοντική αγγλογερμανική συμφιλίωση, και η αναγκαστική κατοχή θα καθιστούσε για πάντα αδύνατο ένα τέτοιο μέλλον.

Από τα τέλη του καλοκαιριού, ο Reichsmarshall Goering βρισκόταν σε σαφώς μειονεκτική θέση στις επιχειρήσεις του κατά της Αγγλίας. Το *Knickbein*, ή "Crooked Leg", κωδική ονομασία για το ηλεκτρονικό σύστημα πλοήγησης των γερμανικών βομβαρδιστικών, "περιελάμβανε στενές ραδιοφωνικές δέσμες που στέλνονταν από δύο ευρέως διαχωρισμένες τοποθεσίες", σύμφωνα με τον ιστορικό Greg Goebel. "Οι δύο ακτίνες διασταυρώνονταν πάνω από μια πόλη-στόχο, σημαδεύοντάς την για βομβαρδισμό ... Μέχρι τον Σεπτέμβριο του 1940, όταν η Luftwaffe στράφηκε στις νυχτερινές επιδρομές, τα αντίμετρα κατά του *Knickbein* είχαν τελειοποιηθεί. Οι Βρετανοί χρησιμοποιούσαν ισχυρότερους πομπούς κατά του *Knickbein* που υποβάθμιζαν τα σήματα *Knickbein* εγγέοντάς τα με μοτίβα κώδικα Μορς ... Ο *Knickbein* είχε εξουδετερωθεί. Χωρίς κατεύθυνση, τα γερμανικά βομβαρδιστικά μερικές φορές χάνονταν στο σκοτάδι ... Στις 19 Νοεμβρίου, η Λουφτβάφε επιτέθηκε στο Μπέρμιγχαμ. Οι βρετανικοί παρεμβολείς ήταν σε συχνότητα και η ακρίβεια των γερμανικών βομβαρδισμών ήταν χαμηλή. Η Luftwaffe είχε κάποια επιτυχία τον Δεκέμβριο εναντίον βρετανικών πόλεων που δεν προστατεύονταν από παρεμβολείς. Αλλά μέχρι τον Ιανουάριο του 1941, οι Βρετανοί είχαν κλείσει όλες τις τρύπες (2, 4, 5).

Ενώ η αποτελεσματικότητα των γερμανικών βομβαρδιστικών μειωνόταν από την απαγόρευση του συστήματος πλοήγησης, το Supermarine *Spitfire* ήταν τουλάχιστον ισάξιο του Messerschmitt ME-109, του οποίου ο χρόνος μάχης περιοριζόταν από τα καύσιμα, κάτι που δεν απασχολούσε τους πιλότους της RAF, οι οποίοι μπορούσαν επιπλέον να πέσουν με αλεξίπτωτο σε ασφαλές σημείο και να πολεμήσουν ξανά με άλλο πολεμικό αεροσκάφος. Οι πιλότοι της Luftwaffe ήταν λιγότερο τυχεροί- οι ιπτάμενοι που εγκατέλειψαν την πτήση τους πάνω από την Αγγλία δεν επέστρεψαν ποτέ. Είναι ωστόσο αναληθές ότι η Αγγλία σώθηκε από την επικείμενη εισβολή, επειδή η Βασιλική Αεροπορία της κατέστρεψε πάρα πολλά εχθρικά αεροσκάφη. Από τις 8 Αυγούστου, όταν άρχισαν οι αεροπορικές επιχειρήσεις, μέχρι την 1η Σεπτεμβρίου, όταν ο Χίτλερ εξέφρασε για πρώτη φορά τους ενδοιασμούς του γι' αυτές, είχαν χαθεί 467 γερμανικά αεροσκάφη έναντι

1.115 βρετανικών που είχαν καταστραφεί. Παρά το συνεχιζόμενο ισοζύγιο απωλειών υπέρ της Λουφτβάφε, δήλωσε σε ναυτικό συνέδριο δύο εβδομάδες αργότερα ότι "ο βαθμός της αεροπορικής υπεροχής που είναι απαραίτητος για να δικαιολογηθεί η εκτέλεση της επιχείρησης *Sealion* δεν έχει ακόμη επιτευχθεί".

Τους επόμενους μήνες, αμφιταλαντευόταν μεταξύ των ελπίδων ότι οι προσπάθειές του θα μπορούσαν να καταλήξουν σε διακανονισμό με τους Βρετανούς και της ικανότητας των βομβαρδιστικών του να τους αναγκάσει να καθίσουν στο τραπέζι των συσκέψεων. Τρόμαξε από την προοπτική της εισβολής σε έναν φυσικό σύμμαχο, η φιλία του οποίου θα διακυβευόταν για πάντα αν η Γερμανία την καταλάμβανε. Η Επιχείρηση *Sealion* ματαιώθηκε, λιγότερο λόγω έλλειψης επαρκούς κυριαρχίας στον αέρα, παρά επειδή ο Χίτλερ εξακολουθούσε να τρέφει ελπίδες να κερδίσει τη Βρετανία με το μέρος του. Αλλά υπέφερε πολύ τις προηγούμενες εβδομάδες. Οι υποδομές της είχαν διαλυθεί, τα εργοστάσια είχαν ανατιναχθεί, η RAF είχε μείνει με μερικές εκατοντάδες επιζώντες πιλότους και λιγότερα αεροσκάφη που μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν. Αν και είχαν προφανώς αποφύγει την ολοκληρωτική ήττα, οι Βρετανοί αντιμετώπιζαν μερίδες πείνας και αυξανόμενη απομόνωση.

Ο ίδιος ο Φύρερ βρισκόταν υπό πίεση. Γνώριζε ότι ο χρόνος τελείωνε γρήγορα για το σύμφωνο μη επίθεσης με την ΕΣΣΔ, η οποία ασχολούνταν πυρετωδώς με την ανάπτυξη του στρατού της. Το τίμημα που είχε ζητήσει ο Στάλιν για τη συμφωνία ήταν η επέκταση της σφαίρας επιρροής του στις χώρες της Βαλτικής. Ο Χίτλερ αντιδρούσε στην απαίτηση, αλλά αναγκάστηκε να υποχωρήσει υπό την πίεση των γεγονότων: η ρωσική ουδετερότητα ήταν απαραίτητη για την αντιπαράθεσή του με τους Δυτικούς Συμμάχους μετά την ήττα της Πολωνίας. Το μόνο που μπορούσε να κάνει για τους κατοίκους της Λετονίας, της Λιθουανίας και της Εσθονίας ήταν να εισάγει ένα πρωτόκολλο που θα περιόριζε τους Σοβιετικούς από το να τους κακοποιήσουν με οποιονδήποτε τρόπο, ενώ θα επέτρεπε τη μετανάστευση όλων των ατόμων με τα προσωπικά τους αντικείμενα. Ο Στάλιν, φυσικά, δεν έδωσε καμία σημασία σε αυτό το μέρος της συμφωνίας του το 1940, όταν κατέλαβε τις χώρες της Βαλτικής, υποβάλλοντάς τες στο ίδιο είδος λεηλασίας, μαζικών συλλήψεων και εκτελέσεων που χαρακτήριζαν παντού τις ανακαταλήψεις από τον Κόκκινο Στρατό.

Τα χέρια του Χίτλερ δεν ήταν λιγότερο δεμένα όταν οι Σοβιετικοί επιτέθηκαν στη Φινλανδία στις 30 Νοεμβρίου. Η εισβολή τους τον έφερε σε πολύ κακή θέση, πολιτικά και στρατιωτικά. Οι στρατηγοί στο Λονδίνο και το Παρίσι έβαλαν την κατάληψη της Νορβηγίας και της Σουηδίας στην κορυφή της λίστας προτεραιοτήτων τους για τις πηγές σιδηρομεταλλεύματος της δεύτερης και τις ναυτικές βάσεις της πρώτης. Κατά συνέπεια, η Βρετανία και η Γαλλία βοήθησαν τους Φινλανδούς με προμήθειες για να επωφεληθούν από το αντιγερμανικό

συναίσθημα που σάρωνε τη Σκανδιναβία, όπου το Ράιχ θεωρούνταν ότι υποθάλλει τη ρωσική επιθετικότητα, και οι προπαγανδιστές των Συμμάχων είχαν μια μέρα γεμάτη δράση διακωμωδώντας τον "ψεύτικο αντικομμουνισμό των Ναζί". Όλα αυτά ο Φύρερ τα υπέμεινε με πικρή σιωπή, ενώ εμπιστευόταν ότι η υποστήριξη των συμπατριωτών του δεν θα υπονομευόταν. Έπρεπε να παραμείνουν μακριά, παρά τη βαθιά συμπάθειά τους για τους Φινλανδούς και τους Βαλτούς, ενώ ένας αδηφάγος σοβιετικός κολοσσός έτρωγε τις ανατολικές άκρες της Ευρώπης. Ο Χίτλερ είχε πράγματι υπογράψει μια συμφωνία με τον Διάβολο, της οποίας το τίμημα για να κερδίσει χρόνο για τη νίκη ήταν η τρομερή θυσία των συμπατριωτών σκανδιναβικών λαών.

Τα σχέδια του Στάλιν για τη Φινλανδία δεν φαίνονταν λιγότερο εξασφαλισμένα από την αβίαστη κατάληψη της Λετονίας, της Λιθουανίας και της Εσθονίας, οι οποίες έπεσαν στα χέρια του χωρίς μάχη. 300.000 σοβιετικοί στρατιώτες και 800 πολεμικά αεροσκάφη αντιμετώπισαν 120.000 Φινλανδούς υπερασπιστές που πετούσαν περίπου 100 κυρίως απαρχαιωμένα και υποεξοπλισμένα αεροσκάφη. Εισβάλλοντας μέσω του Ισθμού του Καρέλια, η πανίσχυρη 7η Κόκκινη Στρατιά ανακόπηκε στη Γραμμή Μάνερχαϊμ, μια πονηρά σχεδιασμένη σειρά από κλιμακωτά, εξαιρετικά καμουφλαρισμένα χαφιεδάκια και αντιαρματικές άμυνες που πήραν το όνομά τους από τον αρχιστράτηγο της Φινλανδίας, Καρλ Γκούσταβ Μάνερχαϊμ. Οι 75η και 139η Μεραρχίες της 8ης Στρατιάς, που έσπευσαν να ανακουφίσουν τους καθηλωμένους Κόκκινους, έπεσαν σε ενέδρα στην απέναντι όχθη της λίμνης Ladoga από φινλανδικά τάγματα σκι που έριχναν με χειμωνιάτικα πολυβόλα των 9 χιλιοστών *Suomi*. Τα κατώτερα ρωσικά πυροβόλα όπλα πάγωσαν σε θερμοκρασίες υπό το μηδέν, συμβάλλοντας στον θάνατο περισσότερων από 5.000 κομμουνιστών. Εν τω μεταξύ, η σοβιετική 163η Μεραρχία αποκόπηκε από την 9η Στρατιά που προέλαυνε στην κεντρική Φινλανδία και στη συνέχεια εξοντώθηκε, όπως και η 44η Μεραρχία εν μέσω της παρατεταμένης υποχώρησής της.

Η φινλανδική πολεμική αεροπορία ήταν ένα ετερόκλητο μείγμα απορριμμάτων από άλλα έθνη, κυρίως γερασμένα διπλά αεροπλάνα από την Ιταλία, την Ολλανδία, τη Γαλλία και την Αγγλία. Με αυτά τα απαρχαιωμένα αεροσκάφη και με αριθμητική υπεροχή οκτώ προς ένα, οι Φινλανδοί πιλότοι αμφισβήτησαν ωστόσο τη σοβιετική αεροπορική αρμάδα, μέχρι που η επιτυχία τους στον ουρανό πάνω από το μέτωπο έμοιαζε με νίκη στο έδαφος. Λιγότερο από ένα μήνα μετά την εισβολή των Κόκκινων, 27.500 από αυτούς κείτονταν νεκροί, αριθμός υπερδεκαπλάσιος των Φινλανδών απωλειών. Η ταπείνωση του Στάλιν στα χέρια ενός αριθμητικά και τεχνολογικά μειονεκτούντος θύματος οφειλόταν εν μέρει στο κακό ηθικό και την εκπαίδευση των δικών του στρατευμάτων, τα οποία υπηρετούνταν άσχημα από τους πολιτικά ορθούς, στρατιωτικά ανίκανους

αξιωματικούς τους. Κυριολεκτικά ξεπεράστηκαν σε σκέψη και μάχη από τους πιο δραστήριους Φινλανδούς, η ηρωική άμυνα των οποίων ενθάρρυνε τον Χίτλερ, καθώς ετοίμαζε τη δική του επίθεση εναντίον της ΕΣΣΔ.

Για να είναι η Γερμανία έτοιμη για την αναμέτρηση ζωής ή θανάτου την άνοιξη, η εξουδετέρωση της Βρετανίας ήταν απαραίτητη. Γνώριζε ότι ο αγώνας εναντίον της αυτοκρατορίας της, μιας θαλάσσιας δύναμης, μπορούσε να ανατεθεί μόνο στην Kriegsmarine. Κατά συνέπεια, διέταξε να αυξηθεί η παραγωγή υποβρυχίων. Η Αγγλία θα μπορούσε να περιοριστεί αποτελεσματικά με το να σφραγιστεί από κάθε εξωτερική υποστήριξη, κάτι που οι ναυτικές του δυνάμεις θα μπορούσαν να επιτύχουν. Τοποθετώντας έτσι την εμπιστοσύνη του στους ναύτες και τα πλοία του Ράιχ, ο Φύρερ έστρεψε την προσοχή του στην Ανατολή. Αλλά πριν μπορέσει να ξεκινήσει εκεί, μια άλλη ήπειρος τράβηξε την προσοχή του.

